

GUILLAUME MUSSO

DÍVKA Z BROOKLYNU

motto

Dívka z Brooklynu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Guillaume Musso

Dívka z Brooklynu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**GUILLAUME
MUSSO**

**DÍVKA
Z BROOKLYNU**

Praha 2019

Přeložily Andrea a Daniela Marešovy

Copyright © XO Éditions, 2016. All rights reserved.
Translation © Andrea a Daniela Marešovy, 2019
Cover photography © Sergei Bakhmetenko / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1559-7
ISBN e-knihy 978-80-267-1572-6 (1. zveřejnění, 2019)

Ingrid a Nathanovi

A zmizela...

Antibes, středa 31. srpna 2016

Čekal jsem, že ten dlouhý víkend tři týdny před svatbou bude skvělou příležitostí, jak si na Azurovém pobřeží užít okamžiky vzájemné blízkosti zalité sluncem pozdního léta.

Večer začal dobře: prošli jsme se po hradbách starého města, na terase si dali sklenku merlotu a pod kamennými klenbami restaurace Michelangelo jsme si pochutnávali na špagetách s mušlemi. Povídali jsme si trochu o tvé práci, pak o mojím, o blížícím se obřadu, který jsme pojali velmi prostě, jen se dvěma přáteli v roli svědků a mým synem Théem. Ten se těšil, že nám zatleská.

Cestou zpátky jsem ve vypůjčeném kabrioletu pomalu projížděl po silnici nad skalním převisem, aby ses mohla kochat výhledem na mys a pobřeží. Tu chvíli si vybavuju naprosto přesně: jasný pohled tvých smaragdových očí, bohémsky sepnuté vlasy, krátká sukně, rozepnutá bunda z jemné kůže a pod ní svítivě žluté tričko s nápisem *Power to the people*. Když jsem v zatáčkách přerazoval rychlost, prohlížel jsem si tvoje opálené nohy, usmívali jsme se na sebe, ty sis pobrukovala starý hit Arethy Franklinové. Bylo nám dobře. Vzduch byl vlhý a konejšivý. Tu chvíli si vybavuju naprosto přesně: záblesky ve tvých očích, rozzářený obličej, prameny vlasů poletující ve větru, tvé štíhlé prsty vyklepávající rytmus do palubní desky.

Osada lovců perel, kde stála vila, kterou jsme si pronajali, byla elegantní čtvrť asi deseti domů s výhledem na Středozemní moře. Stoupali jsme vzhůru po šterkové cestě kolem voňavých borovic, a když jsi spatřila to úchvatné panorama kolem nás, úplně se ti rozzářily oči.

Tu chvíli si vybavuju naprosto přesně: bylo to naposled, kdy jsme byli šťastní.

Zpěv cikád. Ukolébavka vlnobití. Lehký vánek rozechvíval hedvábně vlhký vzduch.

Na terase táhnoucí se až k útesu jsi zapálila vonné svíčky a repelentní odpuzovače, já pustil desku Charlieho Hadena. Postavil jsem se za venkovní barový pult a namíchal nám koktejly jako ve scéně z románu od Fitzgeralda. Tvůj oblíbený Long Island Iced Tea se spoustou ledu a plátkem limetky.

Málokdy jsem tě viděl v tak dobré náladě. Mohl to být pěkný večer. *Měl* to být pěkný večer. Ale místo toho jsem se jako posedlý upnul k jediné myšlence, starému refrénu, který mi už nějakou dobu nešel z hlavy, ale až doteď jsem se dokázal ovládnout. „Viš, Anno, neměli bysme mít před sebou tajnosti.“

Proč se strach, že tě *opravdu* neznám, vynořil právě onoho večera? Že by to bylo blížící se svatbou? Vyvolala ho obava, že dělám chybu? Nebo rychlost, s jakou jsme se k tomu kroku rozhodli? Nepochybně to bylo od všeho trochu a navíc tu byla moje vlastní minulost poznamenaná zradou lidí, o kterých jsem si myslel, že je znám.

Podal jsem ti skleničku a posadil se naproti.

„Myslím to vážně, Anno: nechci žít ve lži.“

„To se hodí. Ani já ne. Ale nežít ve lži neznamená, že člověk nemá žádné tajemství.“

„Takže se přiznáváš. Máš tajnosti!“

„Ale každý má přece tajnosti, Raphaéli! A tak je to správné. Naše tajnosti nás utvářejí. Určují část naší identity, naší minulosti, naší záhadnosti.“

„Já před tebou žádné tajemství nemám.“

„Právě. Měl bys ho mít!“

Byla jsi zklamaná a našťvaná. Já taky. Veškerá radost a dobrá nálada uplynulých okamžiků byla tatam.

Tady mohla naše debata skončit, ale nemohl jsem si pomoci, znovu jsem zaútočil, rozhodnutý použít všechny argumenty, jen abych se dostal k odpovědi na otázku, která mě pronásledovala.

„Proč pokaždé, když se tě zeptám na minulost, zahraješ odpověď do autu?“

„Protože minulost je prostě minulost. Už ji nemůžeš změnit.“

Rozčílil jsem se:

„Minulost může přítomnost vysvětlit, ozřejmit, to přece velmi dobře víš. Co se snažíš ksakru zatajit?“

„Netajím ti nic, co by nás mohlo ohrozit. Důvěřuj mi! Důvěřuj *našemu vztahu!*“

„Odpusť si ty fráze!“

Bouchnul jsem pěstí do stolu, až jsi nadskočila. Výraz ve tvém hezkém obličejí se postupně měnil, rozrušení vystřídal strach.

Vztekal jsem se, protože jsem potřeboval jistotu. Znal jsem tě sotva půl roku a od prvního setkání jsem na tobě miloval úplně všechno. Ale část toho, co mě zpočátku přitahovalo – tvoje záhadnost, odstup, diskrétnost, samotářství –, vyústilo v úzkost, která se vracela jako bumerang.

„Proč chceš úplně všechno zničit?“ zeptala ses mě a v hlase ti zazněla velká únava.

„Víš, co jsem prožil. Už jsem chybu udělal. Dnes už si ji nemůžu dovolit.“

Věděl jsem, že tě zraňuju, ale měl jsem pocit, že z lásky k tobě jsem schopný všechno pochopit a všechno vydržet. Pokud jsi něco bolestného tajila, chtěl jsem ti od bolesti ulevit a nést tu tíhu s tebou.

Měl jsem zatroubit na ústup a vzdát to, ale hádka pokračovala. A nešetřil jsem tě. Protože jsem nějak vycítil, že tentokrát mi něco prozradíš. A tak jsem systematicky

zasazoval jednu ránu za druhou, dokud jsem tě naprosto nevyčerpal a ty ses už nemohla bránit.

„Chci jen pravdu, Anno.“

„Pravdu! Pravdu! Omíláš to slovo pořád dokolečka, ale zeptal ses někdy sám sebe, jestli bys tu pravdu unesl?“

Složila jsi zbraně a já začal pochybovat. Nepoznával jsem tě. Oční linky se ti rozmazaly a v očích se ti rozhořel plamen, který jsem u tebe nikdy neviděl.

„Chceš vědět, jestli mám nějaké tajemství, Raphaeli? Odpověď zní ano! Chceš vědět, proč o tom nechci mluvit? Protože až se to dovíš, nejen že mě přestaneš milovat, ale začneš mě nenávidět.“

„To není pravda. Dokážu všechno pochopit.“

Aspoň v té chvíli jsem o tom byl přesvědčený. Nic z toho, co bys mi mohla prozradit, mě nemohlo nahlodat.

„Ne, Raphaeli, to jsou jen slova! Slova, která píšeš do svých románů, ale skutečnost je silnější než slova.“

Něco se zvrtilo. Hráz se prtrhla. Náhle jsem to viděl jasně a ty taky, přemýšlela jsi, jaký skutečně jsem. I ty jsi to chtěla vědět. Jestli mě budeš vždycky milovat. Jestli tě miluju dostatečně. Jestli granát, který ses chystala odjít, náš vztah nezničí.

Prohrábla jsi kabelku a vytáhla z ní tablet. Zadala jsi heslo a otevřela aplikaci s fotkami. Pomalu jsi procházela snímky, až jsi našla, co jsi hledala. Potom ses mi podívala zpřímá do očí, něco jsi zašeptala a podala mi tablet. A já spatřil tajemství, které jsem z tebe vypáčil.

„To jsem udělala já,“ zopakovala jsi.

Ohromeně jsem zíral na obrazovku, mhouřil jsem oči, pak se mi zvedl žaludek a odvrátil jsem zrak. Celý jsem se rozklepal. Trásly se mi ruce, ve spáncích mi bušila krev. Byl jsem připravený na všechno. Myslel jsem, že jsem počítal se vším. Ale *tohle* mě nikdy nenapadlo.

Vstal jsem. Nohy se mi podlamovaly. Vrávorál jsem, ale přinutil jsem se odejít rázným krokem.

V hale ležela moje cestovní taška. Popadl jsem ji a odkráčel. Na tebe jsem se už ani nepodíval.

Byl jsem v šoku. Měl jsem husí kůže. V ústech jsem cítil žaludeční šťávy. Kapky potu mi stékaly po čele do očí.

Zabouchl jsem dveře kabrioletu a vyrazil do noci jako automat. Všechno ve mně vřelo. Zloba. Roztrpčení. Hlavou se mi honilo všechno dohromady: násilí na fotce, moje nechápavost, pocit, že se mi zhroutil celý život.

Po pár kilometrech jsem spatřil kompaktní obrysy pevnosti Carré tyčící se na vrcholu skaliska za svým opevněním a stojící neochvějně jako poslední strážce přístavu.

Ne. Nemůžu takhle odjet. Už jsem svého rozhodnutí litoval. Byl jsem v šoku a nebyl jsem schopen uvažovat logicky. Neměl jsem ale odjet a připravit tě o možnost, abys mi to vysvětlila. Prudce jsem sešlápl brzdu a uprostřed silnice jsem se otočil tak, že jsem sjel na krajnici a málem srazil motorku přijíždějící z protisměru.

Musím tě podržet, pomoci ti překonat noční můru tvého života. Musím dodržet slib, který jsem ti dal: že budu schopen pochopit tvou bolest, podělit se o ni a pomoci ti se s ní vyrovnat. Cestou zpátky jsem jel jako o život. Bulvár Cap, pláž Ondes, přístav Olivette, opevnění Graillon a pak úzká cesta k soukromému pozemku.

Auto jsem zaparkoval pod borovicemi a utíkal do domu. Vchodové dveře byly pootevřené.

„Anno!“ volal jsem, když jsem vběhl do haly.

V obýváku nikdo nebyl. Všude na zemi ležely skleněné střepy. Někdo převrátil polici plnou dekoračních tretek a ta při pádu rozbila konferenční stůl z foukaného skla,

který se rozletěl na tisíc kousků. Uprostřed té spouště jsem našel svazek klíčů, které jsem ti před několika týdnů dal.

„Anno!“

Velké okno za závěsem bylo otevřené. Roztáhl jsem díly látky, se kterou si pohrával vítr, a vyšel na terasu. Znovu jsem do prázdna křičel tvé jméno. Volal jsem ti na mobil, ale nikdo to nezvedal.

Padl jsem na kolena a složil hlavu do dlaní. Kam ses poděla? Co se stalo za těch dvacet minut, kdy jsem tu nebyl? Jakou Pandořinu skříňku jsem otevřel, když jsem se začal vrtat v minulosti?

Zavřel jsem oči a vybavil si pár útržků našeho společného života. Šest šťastných měsíců, které, jak jsem se obával, byly nenávratně pryč. Přísliby společné budoucnosti, rodiny, dítěte se nikdy nenaplní.

Měl jsem na sebe vztek.

K čemu je tvrdit, že někoho miluju, když nejsem schopen ho ochránit?

Den první

Umění zmizet

1

Papírový hrdina

*Jakmile v ruce nedržím knihu nebo nesním o tom,
že nějakou napíšu, zmocní se mě taková nuda,
že bych křičel. Vlastně se mi život zdá snesitelný
jedině tehdy, pokud se před ním schovávám.*

Gustave FLAUBERT

1.

Čtvrtek, 1. září 2016

„Moje žena s vámi každý večer usíná, naštěstí ale nejsem žárlivý!“

Řidič pařížského taxíku nadšený vlastním ostrovtipem na mě mrkl do zpětného zrcátka. Zpomalil a vyhodil směrovku, aby se napojil na dálniční přivaděč vedoucí z letiště Orly.

„Musím říct, že má dost silný žaludek. Teda taky jsem četl dvě nebo tři vaše knížky,“ pokračoval a přitom si uhlazoval knír. „Napínavý vážně jsou, ale jinak je to pro mě moc. Všechny ty vraždy a násilí... Se vši úctou, pane Barthélémy, myslím, že o lidském pokolení máte dost nezdravou představu. Kdyby opravdu existovalo to-

lik vyšinutých lidí jako ve vašich románech, byli bychom nahraný.“

S očima přilepenýma na displej telefonu jsem se snažil předstírat, že ho neposlouchám. To poslední, na co jsem měl dneska ráno náladu, bylo bavit se o literatuře, případně rozebírat stav světa.

Bylo 8.10, chytil jsem první letadlo, abych se rychle dostal do Paříže. Annin telefon všechny hovory automaticky přesměroval do hlasové schránky. Nechal jsem jí asi deset vzkazů, ve kterých jsem se rozplýval v omluvách, sděloval jí své obavy a prosil ji, aby mi zavolala zpátky.

Byl jsem úplně vyvedený z míry. Nikdy předtím jsme se vlastně nepohádali.

V noci jsem oka nezamhouřil a celou dobu jsem se ji pokoušel najít. Nejdřív jsem se vydal na stanoviště ostražky, kde mi hlídač sdělil, že zatímco jsem byl pryč, na pozemek přijelo několik aut včetně jednoho sedanu přepravní společnosti.

„Řidič mi řekl, že si ho objednala paní Anna Beckerová. Spojil jsem se s ní interkomem a sama mi to potvrdila.“

„Jak si můžete být jistý, že šlo o pronajaté auto s řidičem?“ zeptal jsem se.

„Všiml jsem si povinného označení na jeho předním skle.“

„A netušíte, kam ji vezl?“

„Jak bych to asi mohl vědět?“

Řidič Annu odvezl na letiště. Alespoň to jsem si domyslel o několik hodin později, potom co jsem otevřel stránky společnosti Air France. Když jsem do systému zadal naše údaje – letenky jsem totiž kupoval já –, zjistil jsem, že si cestující Anna Beckerová změnila zpáteční letenku

tak, aby stihla poslední let Nice–Paříž toho dne. Předpokládáný odlet ve 21.20 se nakonec protáhl až na 23.45. Důvodem byl nápor cestujících vracejících se z prázdnin a porucha informačního systému, která všechny lety společnosti zdržela na zemi více než hodinu.

Tohle zjištění mě aspoň trochu uklidnilo. Annu jsem rozčílil tak, že rozbila konferenční stůl a posunula svůj návrat do Paříže, ale aspoň byla živá a zdravá.

Taxík sjel z dálnice, ponuré a počmárané tunely nechal za sebou a odbočil na městský okruh. Už tak hustý provoz zhoustl ještě o něco víc v blízkosti porte d'Orléans a téměř se zastavil. Auta nalepená nárazníky těsně na sebe nehybně stála v černavých a olejnatých výparech, které vypouštěly motory kamionů a autobusů. Zavřel jsem okénko. Oxid dusíku, karcinogenní částice, koncert klaksonů a nadávky. PAŘÍŽ...

Mojí prvotní reakcí bylo požádat řidiče, aby mě odvezl do Montrouge. I když jsme několik posledních týdnů pomalu začínali bydlet společně, Anna tam stále měla vlastní dvoupokojový byt v moderní budově na avenue Aristida Brianda. Na svém bytě, ve kterém si nechala většinu věcí, pořád lpěla. Doufal jsem, že ve chvíli, kdy na mě byla naštvaná, se tam třeba mohla vrátit. Kruhový objezd Vache-Noire auto obkroužilo kolem dokola a pak se stejnou cestou v protisměru vrátilo.

„Jsme na místě, pane spisovatel,“ oznámil mi řidič, když zaparkoval podélně před novodobou budovou postrádající jakékoli kouzlo.

Pěkně zakulacená postava, pleš, obezřetný pohled, tenké rty a k tomu hlas Raoula Volfoniho z filmu *Povedení strejcové*.

„Mohl byste na mě chvíli počkat?“ zeptal jsem se.

„Žádný problém. Nechám běžet taxametr.“

Zabouchl jsem dveře a využil chvíle, kdy z domu vycházelo nějaké děcko s aktovkou na zádech, abych vklouzl do vestibulu. Výtah nefungoval, ostatně jako obvykle. Dvanáct pater jsem vyběhl na jeden záťah a za chvíli už jsem bez dechu a s rukama opřenýma o kolena bubnoval na dveře Annina bytu. Nikdo neotvíral. Na chvíli jsem se zaposlouchal, ale nic jsem neslyšel.

Klíče od mého bytu si Anna nevzala. A pokud nebyla u sebe doma, kde strávila celou noc?

Zazvonil jsem na všechny dveře v patře. Jediný soused, který mi otevřel, mi nijak nepomohl. Nic neviděl ani neslyšel: pravidlo číslo jedna pro soužití ve velkých domech.

Rozmrzele jsem zase sešel dolů na ulici a nadiktoval Raoulovi svoji adresu na Montparnassu.

„Kdy vlastně vyšel váš poslední román, pane Barthélémy?“

„Před třemi lety,“ odpověděl jsem s povzdechem.

„Chystáte něco nového?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„V nejbližších měsících ne.“

„To bude moje žena zklamaná.“

Ve snaze ukončit naši konverzaci jsem ho poprosil, aby dal nahlas rádio a já si mohl poslechnout nejnovější zprávy.

Oblíbená stanice, kterou měl naladěnou, zrovna vysílala stručný přehled zpráv v 9 hodin. Právě tehle čtvrtek, 1. září, se dvanáct milionů studentů chystalo znovu usednout do školních lavic; François Hollande se radoval z mírného zlepšení hospodářského růstu; jen několik málo hodin před koncem přestupního období si klub PSG nadělil nového středního útočníka; zatímco ve Spojených státech se Republikánská strana chystala představit svého kandidáta pro příští prezidentské volby...

„Asi tomu dobře nerozumím,“ naléhal taxikář. „*Rozhodl* jste se, že si teď dáte pohov nebo máte nějaký spisovatelský blok?“

„Je to mnohem složitější,“ odpověděl jsem s pohledem upřeným z okénka.

2.

Pravdou bylo, že jsem za poslední tři roky nenapsal jedinou řádku, protože mě dohonil život.

Netrpěl jsem žádným blokem ani nedostatkem inspirace. Od šesti let jsem si v hlavě konstruoval příběhy a od puberty se psaní stalo středobodem mé existence jako způsob, jak usměrnit přemíru představivosti. Fikce byla únikem. Jako ta nejlevnější letenka umožňující utéct před mrzutou každodenností. Celá léta jsem nic jiného nedělal a na nic jiného nemyslel. Přilepený k poznámkovému bloku nebo notebooku jsem pořád a všude psal: venku na lavičkách, v kavárnách, dokonce i vestoje v metru. A když jsem zrovna nepsal, alespoň jsem myslel na své postavy, na jejich trápení a lásky. Na ničem jiném vlastně nezáleželo. Průměrnost skutečného světa se mě dotýkala jen velmi málo. Neustále odtržený od reality a na ústupu před ní jsem si žil ve vymyšleném světě, jehož jsem sám byl tvůrcem.

Od roku 2003, kdy vyšel můj první román, jsem vydával jednu knihu ročně. Hlavně detektivky a thrillery. V rozhovorech jsem si zvykl prohlašovat, že pracuju každý den kromě Vánoc a mých narozenin – odpověď jsem si vypůjčil od Stephena Kinga. Ale stejně jako v jeho případě, i v tom mém to byla lež: pracoval jsem i 25. prosince a stejně tak jsem neviděl žádný pádný důvod, proč bych neměl psát v den, který připomínal moje narození.

Protože jen málokdy jsem měl na práci něco lepšího

než posadit se k počítači a zjistit, co je nového u mých postav.

Svoje „povolání“ jsem zbožňoval a v celém tom napínavém vesmíru plném vražd a násilí jsem se cítil dobře. Dospělí, stejně jako děti – jen si vzpomeňte na obra z pohádky *Kocour v botách*, na rodiče s vražednými úmysly z Perraultovy verze *Palečka*, na obludného *Modrovouse* nebo na vlka z Červené karkulky –, se rádi bojí. I oni potřebují příběhy, aby se mohli zbavit svého strachu.

Nadšení čtenářů pro detektivní žánr mi umožnilo prožít fantastické desetiletí a podařilo se mi dostat do uzavřeného bratrstva autorů, které živí čistě jejich psaní. Každé ráno, když jsem usedal za pracovní stůl, jsem si uvědomoval své štěstí, a sice že lidé na celém světě už očekávají vydání mého dalšího románu.

Ale magický koloběh úspěchu a tvorby přerušilo před třemi lety setkání s jednou ženou. Bylo to v Londýně v rámci propagačního turné, když mi moje tisková mluvčí představila Natalii Curtisovou – mladou anglickou vědkyni, která měla stejné nadání pro biologii jako pro byznys. Byla společnicí v jednom lékařském start-upu vyvíjejícím takzvané „inteligentní“ kontaktní čočky, které dokázaly odhalit nejružnější onemocnění na základě koncentrace glukózy obsažené v nitrooční tekutině.

Natalie pracovala osmnáct hodin denně. Se zarážející lehkostí proplouvala mezi programováním softwarů, dozorováním klinických studií, koncepcí byznys plánů i mezi jednotlivými časovými pásmy – když kvůli práci musela cestovat do všech koutů světa a skládala účty vzdáleným finančním partnerům.

Existovali jsme v naprosto odlišných světech. Já byl mužem papíru, ona zase opravdovou digitální ženou. Já si na živobytí vydělával vymýšlením příběhů, ona zase tím,

že vyvíjela miniaturní mikroprocesory jemné jako vlasy kojence. Byl jsem přesně ten typ, co se na střední učil řečtinu, co dokázal ocenit Aragonovu poezii a co psal milostné dopisy vlastní rukou. Ona byla ten typ dívky, který je nepřetržitě online a cítí se dobře v onom studeném světě bez hranic, jakým jsou *business lounge* na letištích.

Ani s odstupem času pořád nedokážu pochopit, co nás jednoho ke druhému táhlo. Proč jsme v tom daném okamžiku našich životů dokázali sami sebe přesvědčit, že náš nesourodý vztah může mít nějakou budoucnost?

„Rádi bychom byli tím, kým nejsme,“ napsal Albert Cohen. Možná proto se občas zamilováváme do lidí, se kterými nemáme nic společného. Možná v nás ona touha po vzájemném doplnění vzbuzuje naději, že projdeme určitou proměnou, metamorfózou. Jako kdyby nás kontakt s někým jiným měl učinit úplnějšími, měl nás obohatit a více otevřít světu. Na papíře to možná vypadá jako pěkná myšlenka, ale ve skutečnosti se to děje jen výjimečně.

Iluze lásky by se rychle rozptýlila, nebýt toho, že Natalie otěhotněla. Vidina založení rodiny onen klam ještě prodloužila. Alespoň co se mě týkalo. Odjel jsem z Francie, nastěhoval se do jejího londýnského bytu, který si pronajímala ve čtvrti Belgravia, a pokud to jen šlo, celé těhotenství jsem jí byl nablízku.

„Který ze svých románů máte nejradši?“ Při propagaci každé další knihy novináři neopomněli tuhle otázku položit. A celé roky jsem odpověď pokaždé zahrál do autu a spokojil se s lakonickým prohlášením: „Víte, moje romány jsou jako děti.“

Ale knihy nejsou děti. Byl jsem na porodním sále, když se náš syn narodil. A když mi porodní asistentka podala Théovo drobné tělíčko, abych ho mohl vzít do

náručí, v jediné vteřině jsem si uvědomil, do jaké míry bylo v rozhovorech tolikrát zopakované tvrzení nepravdivé.

Knihy nejsou děti.

Knihy ale mají jednu zvláštnost, která téměř hraničí s kouzlem: jsou jako cestovní pas, který vám umožní dostat se jinam, takový velký únik. Mohou fungovat i jako podpora, když je třeba postavit se životním zkouškám. Jak tvrdí i Paul Auster, jsou „jediným místem na světě, kde mohou dva úplní cizinci navázat důvěrný vztah“.

Ale nejsou to děti. Dětem se nic nevyrovná.

3.

K mému velkému překvapení se deset dní po porodu Natalie vrátila do práce. Její prodloužená pracovní doba a četné pracovní cesty jí téměř nedovolovaly plně si vychutnat prvních pár týdnů – stejně zázračných jako děsivých –, které po porodu následovaly. Zdálo se, že ji to nijak zvlášť netrápí. Proč, to jsem pochopil až jednoho večera, když mi během převlékání v šatně navazující na naši ložnici tichým hlasem oznámila:

„Přijali jsme nabídku Googlu. Stane se většinovým podnikem v naší společnosti.“

Byl jsem ohromený a potřeboval jsem několik vteřin, abych vyslovil:

„To jako vážně?“

S nepřítomným výrazem si zula lodičky a začala si masírovat bolavý kotník. Potom mi zasadila poslední ránu:

„Naprosto. V pondělí se svým týmem odjíždím pracovat do Kalifornie.“

Celý vydešený jsem ji upřeně pozoroval. Byla to sice ona, kdo právě absolvoval dvanáctihodinový let, ale přišlo mi, že *jet lag* tady mám já.

„Takové rozhodnutí přece nemůžeš udělat jen tak sama, Natalie! O tom jsme si měli promluvit! Musíme...“

Vyčerpaně se posadila na kraj postele.

„Moc dobře vím, že po tobě nemůžu chtít, abys jel se mnou.“

Vyletěl jsem.

„Ale já přece *musím* jet s tebou! Dovol mi ti připomenout, že máme miminko, kterému jsou jen tři týdny!“

„Nekřič! Samotnou mě to děsí, ale já to nezvládnou, Raphaëli.“

„Nezvládneš co?“

Propukla v pláč.

„Být Théovi dobrou matkou.“

Pokusil jsem se jí to vymluvit, ale opakovaně mě odbyla tou strašlivou větou, která jasně vypovídala o tom, co si ve skrytu duše myslela: „*Tohle* není nic pro mě. Je mi to líto.“

Když jsem se jí zeptal, jak *konkrétně* si naši budoucnost představuje, upřela na mě nejistý pohled a potom vynesla kartu, kterou schovávala v rukávu už od začátku našeho rozhovoru:

„Jestli chceš Théa *sám* vychovat v Paříži, nevidím v tom žádný problém. Abych byla upřímná, myslím si, že je to dokonce to nejlepší řešení pro nás všechny.“

Mlčky jsem přitakal, ohromený obrovskou úlevou, která se jí zračila v obličeji. Jí, matce mého syna. Potom se v naší ložnici rozhostilo kamenné ticho a před tím, než se Natalie uložila ke spánku, spolkla prášek na spaní.

Dva dny nato jsem se vrátil do Francie do svého starého bytu na Montparnassu. Mohl jsem si najmout chůvu, ale neudělal jsem to. Byl jsem pevně rozhodnutý vidět svého syna vyrůstat. Ale hlavně jsem byl posedlý strachem, že bych o něj mohl přijít.

Když mi v následujících několika měsících zazvonil telefon, připravoval jsem se, že uslyším hlas Nataliina právníka, jak mi oznamuje, že jeho klientka změnila názor a požaduje Théa do výhradní péče. Ale žádný strašný telefonát nikdy nepřišel. Uplynulo dvacet měsíců, aniž bych o Natalii cokoliv slyšel. Dvacet měsíců, které uběhly jako nic. Dříve mým dnům udávalo rytmus psaní, teď to byly pořád dokola kojenecké láhve, dětská výživa, přebalování, procházky v parku, koupele ve vodě o teplotě 37 °C a nekonečné praní. Poznamenal je nedostatek spánku, úzkost při sebemenším náznaku zvýšené teploty a strach z toho, že to nezvládám.

Tuhle zkušenost bych ale nevyměnil za nic na světě. Jak dokazovalo zhruba pět tisíc fotek v mém telefonu, první měsíce v životě mého syna pro mě znamenaly fascinující dobrodružství, ve kterém jsem byl spíše hercem než režisérem.

4.

Na avenue Generála Leclerca byl už provoz plynulejší. Taxík zrychlil a v zorném poli se objevila vysoká zvonice kostela Saint-Pierre-de-Montrouge. Z náměstí Alésia auto odbočilo na avenue du Maine. Větve stromů propouštěly paprsky slunce. Bílé fasády z kamenných kvádrů, nespočet malých obchůdků, levné hotely.

Původně jsem počítal s tím, že mimo Paříž strávím čtyři dny, ale nakonec jsem byl zpátky jen pár hodin po tom, co jsem odjel. Abych svůj nečekaný příjezd ohlásil, natůkal jsem zprávu pro Marca Caradeca – jediného muže, kterému jsem důvěřoval natolik, že jsem byl ochotný svěřit mu do péče svého syna. Otcovství ve mně probouzelo paranoii, jako kdyby všechny ty vraždy a únosy, které jsem inscenoval ve svých detektivkách, mohly kontami-

novat můj rodinný život. Pouze dvěma osobám jsem dovolil Théa hlídat: Amalii, správcové v mém domě, kterou jsem znal už téměř deset let, a Marcu Caradecovi, mému příteli a sousedovi, bývalému policajtovi z kriminálky, který na zprávu vzápětí odpověděl:

Neboj se. Šípková Růženka pořád ještě spí.

Jeho probuzení očekávám v plné polní: přístroj na mléko je zapnutý, pyré vyndané z ledničky a dětská židlička připravená.

Pak mi budeš vyprávět, co se stalo.

Uvidíme se za chvíli.

S lehčím srdcem jsem se ještě jednou pokusil dovolat Anně, ale znovu jsem skončil v hlasové schránce. *Měla snad vypnutý telefon? Nebo se jí vybila baterie?*

Zavěsil jsem a promnul si oči, pořád ještě vykořeněný z toho, jak rychle se mé jistoty zhroutily. V hlavě jsem si znovu přehrával události předchozího večera a už jsem ani nevěděl, co si o tom myslet. Byla snad ona šťastná bublina, ve které jsme žili, pouhým zdáním, které zakrývalo už ne tak úžasnou realitu? Měl jsem se o Annu bát, nebo se před ní mít na pozoru? Právě ta poslední otázka mi naháněla husí kůže. Bylo obtížné na ni takhle myslet, když před pouhými pár hodinami jsem byl přesvědčený, že jsem našel tu pravou: tu, na kterou jsem tolik let čekal a se kterou jsem se rozhodl mít další děti.

Annu jsem potkal před šesti měsíci, jedné únorové noci na dětské pohotovosti nemocnice Pompidou, kam jsem se přičítal v jednu ráno. Théo měl vysokou horečku, která nepolevovala. Schoulil se do klubíčka a odmítal jíst. Neodolal jsem absurdnímu pokušení zadat výčet jeho symptomů do vyhledávače. Prohlížením nejrůznějších stránek jsem do-

spěl k přesvědčení, že trpí smrtelnou meningitidou. Když jsem dorazil do přeplněné čekárny, byl jsem znepokojený na nejvyšší míru. Místo abych v klidu čekal, nervózně jsem podupával na recepci: potřeboval jsem, aby mě někdo rychle uklidnil, chtěl jsem, aby se o mého syna někdo postaral *okamžitě*. Mohl by umřít, mohl by...

„Uklidněte se, pane.“

Jako kouzlem se vedle mě objevila mladá doktorka. Následoval jsem ji na vyšetřovnu, kde si Théa poslechla ze všech stran.

„Vaše dítě má nateklé uzliny,“ prohlásila a přitom mu prohmatávala jeho drobný krček. „Má zánět mandlí.“

„Obyčejnou angínu?“

„Přesně tak. Potíže s polykáním vysvětlují i jeho nechut' k jídlu.“

„Zaberou na to antibiotika?“

„Bohužel, jedná se o virovou infekci. Dál mu dávejte paracetamol a během několika dní bude zase zdravý.“

„Jste si jistá, že to není meningitida?“ trval jsem na svém, zatímco jsem úplně vyčerpaného Théa zapínal do přenosné sedačky.

Usmála se.

„Měl byste si přestat prohlížet lékařské stránky. Z internetu je člověku akorát úzko.“

Doprovodila nás zpátky do velké vstupní haly. Ulevilo se mi, že syn je v pořádku, a v okamžiku, kdy jsem se s ní měl rozloučit, jsem ukázal na nápojový automat a slyšel sám sebe navrhnout:

„Nedala byste si kafe?“

Po krátkém zaváhání dala kolegyni vědět, že si udělá přestávku, a čtvrt hodiny jsme si ve vstupní hale povídali.

Jmenovala se Anna Beckerová. Bylo jí dvacet pět, internistku na pediatrii dělala druhým rokem a bílý plášť na

ní vypadal, jako by to byl trenčkot od Burberry. Celá byla nenuceně elegantní: jak vzpřímeně držela hlavu, její neuvěřitelně jemné rysy, příjemná a vřelá barva jejího hlasu.

V nemocniční hale zalité neskutečným světlem se chvíle klidu střídaly s frenetickou aktivitou. Můj syn usnul v lehátku. Pozoroval jsem, jak Anna mrká. Už nějakou dobu jsem nevěřil, že by se za andělským obličejem mohla skrývat i krásná duše, nechal jsem se nicméně uhranout jejími dlouhými zahnutými řasami, snědou pleťí barvy vzácného dřeva i rovnými vlasy, které jí z obou stran symetricky rámovaly obličej.

„Musím se vrátit do práce,“ řekla a ukázala na nástěnné hodiny.

Bez ohledu na pokročilou hodinu trvala na tom, že nás doprovodí až ke stanovišti taxíků dobrých třicet metrů od vchodu. Byla hluboká noc a třesutá zima. Několik zbloudilých vloček poletovalo pod oblohou napěchovanou sněhem. S Annou po boku jsem pocítil ohromující a zvláštní jistotu, že z nás je teď pár. Dokonce rodina. Jako kdyby hvězdy na obloze konečně našly své místo. Jako kdybychom se všichni tři měli společně vrátit domů.

Upevnil jsem dětskou autosedačku dozadu a potom jsem se otočil zpátky k Anně. Světlo, které vrhaly pouliční lampy, propůjčovalo páře vycházející z jejích úst namodralý nádech. Snažil jsem se přijít na něco, co by ji rozesmálo, ale místo toho jsem se jí zeptal, v kolik jí končí služba.

„Za chvíli, v osm hodin.“

„Kdybyste měla chuť zajít na snídani... V pekárně na rohu u mě v ulici dělají báječné croissanty...“

Nadiktoval jsem jí svou adresu a ona se usmála. Můj návrh se chvíli jen tak vznášel v mrazivém vzduchu, aniž bych se dočkal odpovědi. Potom se taxi rozjelo a já jsem

se celou cestu zpátky musel sám sebe ptát, jestli jsme skutečně oba zažili to samé.

Špatně jsem spal, ale následující den ráno, zrovna když můj syn dopíjel svou ranní lahev, u mě Anna zazvonila. Théovi už bylo mnohem lépe. Nasoukal jsem ho do kombinézy a nasadil mu čepici, a abych dodržel slovo, všichni tři jsme se vydali pro pečivo. Byla neděle ráno. Paříž byla zasypaná sněhem. Z ocelově šedého nebe osvětlovalo zimní slunce stále ještě bělostné chodníky.

Jeden druhého jsme našli a od onoho zázračného rána už jsme se nerozdělili. Uběhlo šest idylických měsíců, které jsem vnímal jako jakousi radostnou vsuvku: bylo to nejšťastnější období mého života.

Už jsem sice nepsal, ale zato jsem žil. Vychovávat dítě a být zamilovaný mě natolik ukotvilo ve skutečném životě, že mě to donutilo si uvědomit, že se na mém životě fikce přizívovala už příliš dlouho. Díky psaní jsem se mohl převtělit do velkého množství nejrozumnějších postav. Jako tajný agent jsem si mohl prožít stovky příběhů. Ale pro tyhle zprostředkované životy, nad kterými jsem měl plnou moc, jsem zapomněl žít ten jeden jediný, který skutečně existoval: ten můj.

2

Profesor

Ta maska je tak půvabná, že tváře se lekám.

Alfred de MUSSET

1.

„Táta! Táta!“

Jakmile jsem vstoupil do dveří, syn mě přivítal nadšenými výkřiky, jak byl překvapený, že jsem se objevil. Nejistým, ale odhodlaným krokem se ke mně přibátolil. V letu jsem ho popadl a sevřel v náručí. Pokaždé to byl stejný pocit harmonie, přívalu energie a úlevy.

„Přišel jsi zrovna na snídani,“ prohodil Marc směrem ke mně a snažil se na lahev s ohřátým mlékem našroubovat uzávěr s dudlíkem.

Bývalý policajt bydlel uprostřed Montparnassu v malířském ateliéru s okny do dvora ve stejném domě jako já. Díky prosklenému stropu byl prostor plný světla, zařízení bylo střízlivé: leštěné parkety, dřevěné police s bílou patinou, rustikální stůl vyrobený z kmene sukovitého stromu. V rohu místnosti stálo otevřené schodiště vedoucí do mezipatra s obnaženými trámy.

Théo popadl lahev a vyškrábal se do svého polohovacího lehátka. Veškerou pozornost najednou upnul na teplé krémové mléko, které hltavě polykal, jako kdyby celou věčnost nedostal nic k jídlu.

Využil jsem tu chvíli klidu a zašel za Marcem do kuchyňského koutu s výhledem do dvora.

Byl to menší šedesátník s ocelově modrýma očima, krátkými rozcuchanými vlasy, hustým obočím a prošedivělými vousy. Podle nálady dovedl výrazem v obličeji vyjádřit obrovskou něhu i absolutní chlad.

„Dáš si kafe?“

„Aspoň dvojítý!“ řekl jsem s povzdechem a usadil se na barovou stoličku.

„Dobrá. Pověš mi, co se děje?“

Zatímco připravoval nápoje, všechno – nebo skoro všechno – jsem mu vyklopil. Že jsme se pohádali, že Anna zmizela, že se možná vrátila do Paříže, ale ve svém bytě v Montrouge nebyla, že má vypnutý nebo vybitý mobil. Úmyslně jsem zamlčel fotku, kterou mi ukázala. Než o tom někomu povím, musím si o ní nejdřív něco zjistit.

Bývalý policajt mě s nakrčeným čelem soustředěně poslouchal. V tmavých džínách, černém tričku a šněrovacích polobotkách z broušené kůže vypadal, že je zase v práci.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal jsem se, abych uzavřel monolog.

Ušklíbl se a povzdechl si.

„Nic moc. Neměl jsem příležitost si s tvou vyvolenou často povídat. Vždycky, když jsem ji potkal na dvorku, měl jsem dojem, že by se mi radši vyhnula.“

„Je prostě taková: drží si odstup a je trochu nesmělá.“

Marc přede mě na stůl postavil šálek napěněné kávy.

Proti světlu se rýsovala jeho postava zápasníka s býčí šíjí. Dřív, než ho postřelili při loupežném přepadení na náměstí Vendôme a musel jít do předčasného důchodu, byl Caradec elitním policistou, jedním z hrdinů zlaté éry kriminalky specializované na loupeže. V devadesátých letech a po roce 2000 pracoval na několika mediálně nejsledovanějších případech: na rozbití gangu na jižním předměstí; zatčení lupičů z obrněných dodávek Dream Team; zneškodnění zlodějů, kteří své bohaté a slavné oběti svazovali; dopadení slavného balkánského gangu Pink Panthers, jehož členové deset let vykrádali největší klenotnictví na světě. Přiznal, že s nuceným odchodem do důchodu se jen špatně vyrovnával. V obličejí mu pak zůstal ztrápený výraz, který mě dojímal.

„Co víš o jejích rodičích?“ zeptal se mě a sedl si naproti. Do ruky vzal pero a blok, kam si asi obvykle psal nákupní seznam.

„Nic moc. Matka je Francouzka, ale pochází z Barbadosu. Když bylo Anně tak dvanáct třináct let, zemřela na rakovinu prsu.“

„A otec?“

„Rakušan, do Francie přijel koncem sedmdesátých let. Zahynul před pěti lety, byl to pracovní úraz v loděnicích Saint-Nazaire.“

„Jedináček?“

Přikývl jsem.

„Znáš její blízké přátele?“

V duchu jsem probíral osoby, na které bych se mohl obrátit. Jejich seznam byl krátký, vlastně neexistoval. Procházel jsem kontakty v mobilu a narazil jsem na číslo Margot Lacroixové, doktorky, která si odbývala kolečko na gynekologii v nemocnici Roberta Déprého ve stejné době jako Anna. Minulý měsíc nás pozvala, abychom

společně zapili její nový byt, a bylo to moc fajn. Anna si ji vybrala za svědka na svatbu.

„Brnkni jí,“ poradil mi Caradec.

Zkusil jsem štěstí a zavolał jí. Když Margot telefon vzala, právě přebírala službu. Řekla mi, že o Anně už dva dny nic neví.

„Myslela jsem, že si spolu užíváte dovolenou na Azurovém pobřeží! Je všechno v pořádku?“

Vyhnul jsem se odpovědi, poděkoval jsem a zavěsil. Po krátkém zaváhání jsem se Marca zeptal:

„Jít na policii nemá asi cenu, vid’?“

Marc dopil espresso.

„Víš stejně dobře jako já, že v téhle chvíli by nemohli nic moc dělat. Anna je dospělá a nic nenasvědčuje, že by jí hrozilo nebezpečí, takže...“

„Pomůžeš mi?“

Marc se na mě podezíravě podíval.

„Co se ti přesně honí hlavou?“

„Mohl bys využít svých kontaktů na policii, abychom vystopovali Annin mobil, dostali se do její hlasové schránky, mohli sledovat výběry z bankomatu, pohyby na účtu, analyzovat její...“

Zarazil mě zvednutím ruky.

„Nemyslíš si, že to trochu přeháníš? Kdyby tohle dělali všichni policajti, když se pohádají s holkou...“

Podrážděně jsem vyskočil, ale chytil mě za rukáv.

„Tak pomalu! Jestli chceš, abych ti pomohl, musíš mi říct *celou* pravdu.“

„Nechápu.“

Zakroutil hlavou a zhluboka si povzdychl.

„Nedělej ze mě blbce, Raphaěli! Třicet let jsem vedl výsledky. Poznám, když mi někdo lže.“

„Nelhal jsem.“

„Neříkáš celou pravdu, to je taky lhaní. Musí tu být něco zásadního, s čím ses nesvěřil, jinak bys nebyl tak nervózní.“

2.

„Hotovo, tati! Hotovo!“ vykřikoval Théo a mával na mě prázdnou lahvičkou. Sklonil jsem se k synovi, abych si od něj lahev vzal.

„Dáš si ještě něco, broučku?“

„Kado! Kado!“ opakoval chlapeček a dožadoval se své oblíbené sladkosti: čokoládových tyčinek Mikado.

Trochu jsem jeho nadšení krotil.

„Nene, Mikado bude až odpoledne.“

Když syn pochopil, že své tyčinky nedostane, na andělské tváři se mu objevil zklamaný a pak rozzlobený výraz. Přitiskl k sobě plyšového psa, kterého nedal z ruky – svého miláčka Fifiho –, a už to vypadalo, že propukne v pláč, když mu Marc Caradec podal malý krajíček opečeného chleba.

„Ale no tak, ty zlobidlo, vezmi si místo toho kousek chleba!“

„Leba! Leba!“ vykřiklo rozzážené dítě.

Bylo to skoro neuvěřitelné: ostrílený policajt, odborník na ozbrojené loupeže a rukojmí, a uměl to s dětmi.

Marca Caradeca jsem znal od té doby, kdy se do domu před pěti lety přistěhoval. Nebyl to typický policista, miloval klasickou literaturu, hudbu starých mistrů a filmy. Hned se mi zalíbil a rychle jsme k sobě našli cestu. Na kriminálce si pro své intelektuální záliby vysloužil přezdívku „Profesor“. Když jsem psal svůj poslední thriller, často jsem se na něj obracel. Ochotně a rád vyprávěl historky z práce, mnohokrát mi poradil a souhlasil, že si rukopis přečte a opraví.

Postupně jsme se spřátelili a trávili spolu čas. Skoro vždycky, když fotbalisti PSG hráli doma, chodili jsme spolu na zápasy na stadion Parc des Princes. A alespoň jednou týdně jsme se sushi a dvěma lahvemi Corony trávili večer před obrazovkou mého domácího kina a dívali se na korejské detektivky nebo jsme si pouštěli filmy Jean-Pierra Melvilla, Williama Friedkina a Sama Peckinpaha.

Stejně jako Amalia, správcová v našem domě, mi Marc neocenitelně pomáhal při výchově Théa a byl mi velkou oporou. Hlídal ho, když jsem šel nakoupit. Když jsem byl s rozumem v koncích, vždycky mi dokázal skvěle poradit. A naučil mě to nejpodstatnější: důvěřovat svému dítěti, umět ho vyslechnout dřív, než stanovím nějaká pravidla, a nemít strach, že na to nestačím.

3.

„To jsem udělala já.“ Tak mi to řekla Anna, když mi na iPadu ukázala fotku.“

„Jakou fotku?“ zeptal se Marc.

Seděli jsme u kuchyňského stolu. Udělal nám další kávu. Upřeně mě pozoroval. Pokud jsem chtěl, aby mi pomohl, neměl jsem na vybranou, musel jsem mu říct pravdu. Celou a nic nezamlčet. Ztišil jsem hlas, aby mě Théo neslyšel, i když tomu nemohl rozumět.

„Fotku tří ohořelých těl.“

„Děláš si srandu?“

„Ne. Tři těla, jedno vedle druhého.“

V očích policajta to zajiskřilo. Mrtvá těla. Děsivá scéna. Během několika sekund jsme přešli od manželské hádky na jeho území.

„To bylo poprvé, co se Anna o něčem takovém s tebou bavila?“

„Samozřejmě.“

„Takže vůbec nevíš, jakou roli v tom všem sehrála?“

Zavrtěl jsem hlavou. Vyptával se dál:

„To ti to předhodila jen tak bez vysvětlení?“

„Řekl jsem ti, že jsem jí nedal čas. Byl jsem ochromený. Vyděšený. Ta fotka byla tak příšerná, že jsem utekl a na nic se jí nezeptal. A když jsem se vrátil, byla pryč.“

Zvláště se na mě podíval, jako kdyby pochyboval, že se věci odehrály *přesně* tak, jak říkám.

„Jak velická byla ta těla? Byli to dospělí, nebo děti?“

„Těžko říct.“

„A na jakém místě leželi? Venku? Na pitevním stole? Na...“

„Nevím, já nic nevím, do prdele! Můžu ti jen říct, že byli úplně černý. Spálený na uhel.“

Caradec dál naléhal:

„Snaž se být konkrétnější, Raphaëli. Vybav si znovu tu scénu. Soustřed' se na detaily.“

Zavřel jsem oči, abych si oživil vzpomínky. Z té fotografie se mi udělalo tak špatně, že se rychle vrátily. Proražené lebky. Prasklé hrudníky. Roztržená břicha a seškvářená střeva. Na Caradecovo naléhání jsem se snažil co nejlépe popsat mrtvoly bez končetin, jejich zuhelnatěnou a popraskanou kůži. Obnažené kosti, které trčely z masa.

„Na čem ležely?“

„Instinktivně bych řekl, že přímo na zemi. Možná na nějakém prostěradle...“

„Můžeš říct, že je Anna čistá? Že nebere drogy? Netrpí třeba nějakou duševní chorobou? Nebyla hospitalizovaná na psychiatrii?“

„Připomínám ti, že mluvíš o mé budoucí ženě.“

„Odpověz mi na otázku, buď tak hodný.“

„Ne, nic takového. Dodělala medicínu. Je skvělá.“

„Tak proč ty pochybnosti o její minulosti?“

„Víš, čím jsem si sakra prošel! Víš, jak skončil můj poslední vztah!“

„Co přesně ti dělalo starosti?“

Začal jsem vyjmenovávat:

„Takové kličkování, když mluvila o minulosti, jako by neprožila dětství a pubertu. Mimořádná zdrženlivost. Touha být neviditelná pro ni byla typická. Vyhýbala se focení. A upřímně, znáš hodně mladých pětadvacetiletých žen, které nemají Facebook a nejsou na žádné jiné sociální síti?“

„To je zvláštní,“ přiznal Marc, „ale pořád to není dost na to, aby se zahájilo vyšetřování.“

„Tři mrtvoly jsou málo?!“

„Uklidni se. O těch tělech nic nevíš. Koneckonců je doktorka, mohla na ně narazit během studia!“

„O důvod víc se o to zajímat, ne?“

4.

„Už tu byla ta paní, co ti chodí uklízet?“

„Měla by přijít až po obědě.“

„To je dobře,“ konstatoval Marc potěšeně.

Přes dvůr jsme se přesunuli do mého bytu a usadili se v kuchyni, rohové místnosti, jejíž okna vedla jak do ulice Campagne-Première, tak do dlážděné Passage d'Enfer s výhledem na její barevné okenice. Théo a Fifi u našich nohou se bavili tím, že přilepovali a odlepovali magnetická zvířátka na lednici.

Caradec nejdřív hledal něco ve dřezu a potom otevřel myčku.

„Co sháníš?“

„Něco, čeho by se dotkla jen Anna. Hrnek, ze kterého třeba včera ráno pila kafe.“

„Pije čaj, tamhle,“ ukázal jsem na tyrkysový hrnek s ko-

miksovou postavičkou Tintina, který si pořídila v Belgii v muzeu Hergé.

„Máš pero?“

Trochu podivná otázka pro spisovatele, pomyslel jsem si v duchu a podal mu propisku.

Marc protáhl propisku ouškem hrnku, vytáhl ho z myčky a položil na papírovou utěrku, kterou rozprostřel na stůl. Potom rozepnul zip na malém pouzdru z měkké kůže a vyndal skleněnou tubu s černým práškem, štěteček, lepicí pásku a štítek ze silného papíru.

Vybavení policejních techniků.

Jistými pohyby špičku štětce ponořil do prášku a našel ho na hrnek. Doufal, že částčky železa a uhlíku odkryjí otisky, které tam Anna nechala.

Takovou scénu jsem už jednou ve svém románu popsal. Ale teď to byla realita. A osoba, kterou jsme chtěli vypátrat, nebyla zločinec, ale žena, kterou jsem miloval.

Marc foukl na hrnek, aby se zbavil přebytečného prášku, nasadil si brýle a prohlížel si jeho povrch.

„Vidíš ten otisk? To je palec tvójí milované,“ řekl spokojeně.

Ustříhl kousek lepicí pásky a velmi obezřetně přenesl otisk na kartónový štítek.

„Vyfoť to,“ požádal.

„Co s tím budeš dělat?“

„Už moc lidí na kriminálce nemám. Většina bývalých kolegů šla do důchodu, ale znám tam jednoho chlápka. Jean-Christophe Vasseur je neschopný blbec a špatný policajt, ale jestli budeme mít použitelný otisk a strčíme mu čtyři sta eur, projede ho databázi.“

„Databázi otisků prstů? Upřímně pochybuju, že by Anna byla někdy zapletená do nějakého zločinu nebo přestupku. Anebo že byla ve vězení.“

„Možná nás čeká překvapení. To, co jsi mi vyprávěl o její chorobné snaze se nezviditelňovat, mě přivádí k zázvěru, že něco skrývá.“

„Všichni něco skrýváme, ne?“

„Nech si ty repliky z románů. Udělej tu fotku a pošli mi ji na mail, abych mohl kontaktovat Vasseura.“

Mobilem jsem udělal pár snímků a potom jsem je v aplikaci retušoval, nastavil jsem expozici a kontrast tak, aby byl otisk co nejčistší. Přitom jsem si fascinovaně prohlížel čáry a vyvýšené reliéfy, které se kroutily, kroužily a splétaly, a vytvářely tak jedinečný a tajemný labyrint, ale bez Ariadniny nitě.

„A co teď?“ zeptal jsem se, když jsem odeslal snímek Caradecovi.

„Vrátíme se k Anně do Montrouge. A budeme ji hledat. Dokud ji nenajdeme.“

3

Zatmění duše

Nikdy si nebud' jistý ženou, kterou miluješ.

Leopold VON SACHER-MASOCH

1.

Dálniční známky nahromaděné na předním skle Range Roveru Marca Caradeca prozrazovaly, že s autem jezdí od konce osmdesátých let.

Vysloužilé terénní auto s více než třemi stovkami tisíc najetých kilometrů se provozem proplétalo s půvabem bloku betonu. Minuli jsme stromy v parku Montsouris, prokousali se periferií, projeli kolem graffiti lemujících avenue Paula Vaillant-Couturiera a přejeli jsme i kolem šachovnicové fasády hotelu Ibis v ulici Barbès.

Théa jsem svěřil Amalii a upřímně se mi ulevilo, když Marc navrhl, že pojedje se mnou. V tuhle chvíli jsem stále ještě doufal, že se všechno spraví. Možná že se Anna brzy ozve. Možná že to její „tajemství“ nebylo zase tak strašné. Všechno mi vysvětlí, život se vrátí do starých kolejí a my si přesně podle plánu na konci září řekneme svá ano v malém kostelíku Saint-Guilhem-le-Désert, který měl pro

mou rodinu zvláštní význam. V autě se vznášela nezvyklá vůně: byla cítit kůže a sušené bylinky a vzdáleně cigareto-
vý kouř. Marc podřadil. Mastodont s pohonem na všechna
čtyři kola zakašlal, jako kdyby zrovna ztratil dech. Auto
samotné působilo dost opotřebované: sametové sedačky
byly úplně prošoupané a tlumiče budily dojem, jako by
už dávno vypustily duši. Zato celkově zvýšená karoserie
a panoramatická skla poskytovala dostatečný nadhled nad
hustým provozem.

Avenue Aristida Brianda, bývalá státní silnice číslo 20
se čtyřmi jízdními pruhy v každém směru, svou šířkou
připomínala spíš dálnici.

„Tady je to,“ řekl jsem a ukázal přitom na budovu na druhé
straně ulice, kde měla Anna byt. „Ale tady nemáš šanci dostat
se na druhou stranu, musíš se otočit až na křižovatce u...“

Marc mě nenechal domluvit a otočil volantem až úplně
nadoraz. Za zvuku klaksonů a skřípění pneumatik udělal
nebezpečný půlobrat a přitom zahradil cestu dvěma au-
tům, která musela velice prudce zabrzdit, aby se vyhnula
jistě srážce.

„Ty jsi neskutečnej!“

Policajt zavrtěl hlavou, a protože mu jeden přestupek
zřejmě nestačil, vjel svým Range Roverem až na chodník
a vypnul motor.

„Tady nemůžeme parkovat, Marcu!“

„My jsme policie,“ rozhodl Marc a přitom zatáhl ruční
brzdu.

Sklopil sluneční clonu, na které byl připevněný odznak
s nápisem „Státní policie“.

„Kdo by asi tak věřil, že poldové jezdí v takové racho-
tině?“ zeptal jsem se, když jsem za sebou zavíral dveře.
„Ostatně vlastně ani policajt nejsi...“

Ze zadní kapsy džín vytáhl univerzální klíč.

„Jednou policajt, vždycky policajt,“ prohlásil a přitom už otevíral dveře do vstupní haly budovy.

Zázrak: od chvíle, kdy jsem tu byl naposledy, stihli opravit výtah. Ještě předtím, než jsme vyjeli nahoru, jsem trval na tom, že se podíváme do podzemního parkoviště. Její Mini stálo na svém místě. Zpátky k výtahu. Dvanácté patro. Liduprázdná chodba. A stejně jako předtím, i teď jsem po zazvonění bubnoval prsty na dveře, aniž bych ale dosáhl většího úspěchu než prve.

„Jdi kousek stranou,“ nařídil mi Marc, když se připravoval k rozběhu.

„Počkej, určitě nemusíme vyrážet...“

2.

Dveře povolily pod druhým úderem ramene.

Caradec popošel do chodby a stačila mu chvíle, aby pohledem obsáhl celý prostor – pěkně zařízených nece-lých čtyřicet metrů čtverečních. Parkety z dubového dřeva, interiér, kterému vévodily krémové barvy a který tu a tam dokreslovaly pastelové odstíny, obývací pokoj zařízený nábytkem ve skandinávském stylu, otevřená kuchyně a vestavěné skříně táhnoucí se až k ložnici.

V bytě bylo prázdno a ticho.

Vrátil jsem se ke dveřím, abych si prohlédl vložku zámku i zárubeň dveří. Dveře povolily tak snadno, protože nebylo zamčeno nahoře ani dole. Osoba, která z bytu odešla jako poslední, se spokojila s tím, že za sebou dveře jednoduše zavřela a se zamykáním se neobtěžovala. To nepřipomínalo Annu ani v nejmenším.

Dalším překvapením byla Annina cestovní taška, která se povalovala uprostřed chodby hned za dveřmi. Připomínala velkou nákupní tašku na zip z pletené teletiny se záplatami z barevné kůže. Sehnul jsem se, abych prohlédl

jednotlivé kapsy, ale nenašel jsem nic, co by stálo za pozornost.

„Takže Anna se v pořádku vrátila z Nice...“, začal Caradec.

„... aby se hned vzápětí vypařila znova,“ posteskl jsem si.

Zaplavila mě úzkost a ještě jednou jsem se jí pokusil dovolat, ale opět jsem skončil v hlasové schránce.

„Takže prohledáme byt!“ rozhodl Marc.

A v tu chvíli se jako správný policajt provádějící domovní prohlídku pustil do rozebírání nádržky u záchoda.

„Nevím, jestli na tohle máme právo, Marcu.“

Když v koupelně nic nenašel, přesunul se do ložnice.

„Dovol, abych tě upozornil, že to ty jsi s tím začal! Kdyby ses nevrátil v minulosti své přítelkyně, užívali byste si teď společně na Azurovém pobřeží a tuhle hořkou pilulku sis mohl odpustit.“

„Ale to pořád není důvod, aby...“

„Raphaěli!“ přerušil mě. „Anny ses začal vyptávat na základě tušení, které se ukázalo jako opodstatněné. Teď musíš ale dokončit, co jsi začal.“

Prohlížel jsem si ložnici. Postel ze světlého dřeva, skříň plná oblečení, police knihovny prohýbající se pod tíhou lékařských knih, slovníků a učebnic gramatiky, jejichž autoři mi byli povědomí: Grevisse, Hanse, Bertaud, Chazaud. Dále pak několik amerických románů v originále: Donna Tarttová, Richard Powers, Toni Morissonová...

Když Marc zkontroloval prkna podlahy, začal přehrabovat zásuvky.

„Podívej se na její počítač!“ požádal mě, když viděl, že jsem se zatím nehnul z místa. „V tom se stejně ani trochu nevyznám.“

MacBook jsem našel položený na barovém pultu, kte-

rý sloužil jako pracovní plocha a zároveň odděloval kuchyni od obývacího pokoje.

Od té doby, co jsme se seznámili, jsem byl u Anny sotva pětkrát nebo šestkrát. Tenhle byt byl jejím útočištěm a celý prostor, ve kterém jsem se nyní nacházel, naprosto odpovídal jejímu charakteru: elegantní, umírněný, skoro až asketický. Jak se mi jenom podařilo rozčílit ji natolik, že zmizela?

Posadil jsem se před obrazovku a počítač zapnul. Nebylo potřeba ani žádné heslo. Už dopředu jsem ale věděl, že to bude k ničemu. Anna počítačům nevěřila. Jestli se opravdu snažila něco schovat, určitě to nenajdu v jejím Macu. Jenom pro jistotu jsem se začal probírat její mailovou schránkou. Šlo převážně o poštu týkající se přednášek a stáže v nemocnici. Ve složce multimédií jsem narazil na neskutečné množství Mozartových nahrávek, vědecké dokumenty a nejnovější seriály, které jsme společně sledovali. Historie prohlížeče: zpravodajské servery, stránky nejružnějších institucí a nespočet stránek týkajících se výzkumu souvisejícího s tématem její diplomové práce (*Resilience: faktory genetické a epigenetické*). Na pevném disku, který byl téměř zcela zaplněný poznámkami, tabulkami, dokumenty PDF a prezentacemi v Power Pointu souvisejícími s jejím studiem, jsem už nic významného nenašel. Počítač jako takový nebyl zajímavý tím, co by se v něm dalo najít, ale spíš tím, co tam absolutně scházelo: žádné rodinné fotografie, prázdninová videa ani e-maily, které by vypovídaly o existenci jistého okruhu přátel.

„Potřebuju, aby ses podíval na všechny tyhle lejstra,“ oznámil mi Caradec, když vešel do místnosti s náručí plnou krabic, ve kterých byly složky obsahující nejružnější úřední dokumenty: výplatní pásky, faktury, potvrzení o zaplacení nájemného, bankovní výpisy...

Odložil krabice na stůl a podal mi malou plastovou obálku.

„Taky jsem narazil na tohle. Na počítači nic?“

Zavrtěl jsem hlavou a vzal jsem si plastové pouzdro. Uvnitř byla klasická třídní fotografie, jaké se dělávají od školky až po střední. Na snímku pózovalo na školním dvoře asi dvacet mladých a vkusně oblečených dívek, společně s učitelkou, které mohlo být tak čtyřicet. Studentka sedící uprostřed držela v rukou břídlícovou tabulku, na které bylo křídou napsáno:

Lyceum svaté Cecílie

4. ročník; přírodovědná větev

2008/2009

V poslední řadě jsem objevil „svoji“ Annu. Rezervovanou a zdrženlivou. Trochu odvrácený pohled a lehce sklopené oči, způsobný úsměv, námořnický modrý svetr s výstřihem do V a bílá halenka zapnutá až ke krku. Stále stejná snaha být neviditelná, popřít svou smyslnost a zamaskovat svou pronikavou krásu.

Hlavně neupoutat pozornost. A snažit se nevzbudit ničí touhu.

„Znáš tu školu?“ zeptal se mě Marc, když vytahoval krabičku cigaret.

Našel jsem si její stránky na internetu. Svatá Cecílie bylo církevní lyceum pro děti z lepších čtvrtí sídlící v ulici Grenelle. Šlo o výběrové a soukromé katolické zařízení určené výlučně dívkám.

„Tušil jsi, že sem Anna chodila? Dvakrát to do obrázku o mladé chudé dívce ze Saint-Nazaire nezapadá,“ pokračoval Marc a přitom si zapaloval cigaretu.

Pohroužili jsme se do kartónových „archivů“. Z nej-

různějších dokumentů se nám podařilo dát dohromady Anninu historii.

V Montrouge žila poslední dva roky. Byt si koupila v roce 2014 během svého třetího a zároveň posledního roku praxe v nemocnici. Tehdy se jednalo o částku 190 000 eur, 50 000 eur složila v hotovosti a na zbytek si vzala půjčku s dobou splatnosti dvacet let. Klasika.

V letech 2012 a 2013 si pronajímala garsonku v domě v ulici Saint-Guillaume.

Potvrzení o zaplacení nájemného vystavené jistým Philippem Lelièvrem dokazovala, že ještě o něco dříve, v roce 2011, si pronajímala pokoj pro služku na avenue de l'Observatoire.

Tady stopy končily. Nedalo se zjistit, kde Anna bydlela v prvním ročníku na medicíně a během doby, kdy chodila na lyceum. U svého otce? Na některé z kolejí spravované Regionálním centrem? V jiném pokoji pro služku, který si pronajímala načerno? Na internátu?

3.

Caradec típl nedopalek o podšálek a povzdech si. Zamyšleně zapnul barevný kávovar stojící na pultě a vložil do něj kapsli. Než se ohřála voda, dál listoval zbývajícimi dokumenty. U kopie staré karty sociálního pojištění se zastavil, přehnul list napůl a zastrčil si ho do kapsy. Potom prohlédl troubu, digestoř, prozkoumal parkety i přičky, taky nic.

Bez ptaní nám oběma připravil napěněné ristretto. S očima upřenýma do prázdna upil ze své arabiky. Něco mu dělalo starosti, ale zatím přesně nevěděl co. Chvilí mlčel a pak mu to došlo.

„Podívej se na tu stojací lampu.“

Otočil jsem se směrem k lampě umístěné v rohu obývacího pokoje.

„Ano?“

„Proč je zapojená až na druhém konci pokoje, když je přímo u ní v podlahové liště trojzásuvka?“

Dobrá úvaha...

Popošel jsem se ke svítidlu, klekl jsem si, vzal jsem za plastové pouzdro trojzásuvky a to mi zůstalo v ruce. Přesně jak uhodl Caradec, nevedl z něj žádný kabel. Lehl jsem si na zem, do volného prostoru jsem strčil ruku až po předloktí a podařilo se mi otočit a nakonec úplně odstranit podlahovou lištu.

Ve stěně za obložením bylo něco schované.

Byla tam taška.

4.

Velký vak ze žluté látky s kulatým logem značky Converse. Vybledlou tkaninu pokrývala jemná vrstva prachu. Kdysi musela být hořčicově žlutá, ale současná nažloutlá barva prozrazovala její stáří.

Vak byl překvapivě těžký. Rozčilený a vyplašený zároveň jsem otevřel zip a trnul jsem, co tam asi najdu.

Do prdele!

Obával jsem se oprávněně.

Taška byla plná svazků bankovek.

O krok jsem ustoupil, jako kdyby ty prachy byly živé a mohly mě chytit pod krkem.

Caradec vysypal celý obsah na stůl – šlo převážně o bankovky v hodnotě 50 a 100 eur. Svazky peněz se vyhrnuly na pult, a vytvořily tak neuspořádanou hromadu.

„Kolik to tak je?“

Spočítal několik svazečků a přimhouřil oči, jak v duchu počítal:

„Od oka něco kolem 400 000 eur.“

Co jsi jenom udělala, Anno?

„Kde myslíš, že vzala tolik peněz?“ zeptal jsem se úplně perplex.

„Určitě ne v nemocnici.“

Na moment jsem zavřel oči a masíroval si zátylek. Takové množství hotovosti mohlo pocházet z ozbrojeného přepadení, z prodeje astronomického množství drog, z vydírání někoho hodně bohatého... Co dál?

Znovu se mi vybavila fotka tří zuhelnatělých těl. Určitě tu existovalo nějaké spojení. Ale jaké?

„A to zdaleka není všechno, chlape.“

V postranní kapse uvnitř vaku Caradec našel dvě občanky s Anninou fotkou, kde jí mohlo být tak sedmnáct nebo osmnáct. Jedna byla na jméno Pauline Pagèsová. Druhá na jméno Magali Lambertová. Dvě mně úplně neznámá jména.

Marc mi je vzal z ruky, aby si je pořádně prohlédl.

„Samozřejmě jsou falešné.“

Celý zmatený jsem pohledem zabloudil k oknu. Život venku pokračoval dál. Slunce neúprosňě osvětlovalo fasádu protější budovy. Úponky břecťanu ovíjely jeden z balkonů. Pořád ještě bylo léto.

„Tahle nestojí za nic,“ prohlásil a zamával první kartičkou. „Špatná napodobenina vyrobená v Thajsku nebo ve Vietnamu. Za 800 eur ji seženeš v jakýkoli trochu pochybný čtvrti. Práce feťáka.“

„A ta druhá?“

Upravil si na nose brýle a podobně jako obchodník s diamanty prohlízející si drahý kámen upřel na průkaz znalecké oko.

„Tahle je podstatně lepší, i když už je trochu starší. Libanonská nebo maďarská výroba. Tak zhruba za 3000 eur. Při důkladnější kontrole by neobstála, ale na běžné používání rozhodně stačí.“

Zatočila se mi hlava. Všechny mé jistoty se zhroutily. Trvalo mi dobře minutu, než jsem se sebral.

„Aspoň teď máme jasno,“ rozhodl Caradec. „Nemáme jinou možnost než pokračovat v pátrání po minulosti Anny Beckerové.“

Sklonil jsem hlavu. A znovu se mi před očima objevila ta strašná fotka ohořelých těl. Spolu s Anniným hlasem, jak šeptem říká: „To jsem udělala já. To jsem udělala já...“

4

Umění zmizet

*Aby lež byla přesvědčivá, musí obsahovat minimum
pravdy. Obvykle stačí zrnko pravdy,
ale je nezbytné jako oliva v martini.*

Sascha ARANGO

1.

Marc Caradec cítil nervózní šimrání v břiše. Jako by mu bylo patnáct a chystal se na svoje první rande. Stejně rozechvění, stejné obavy.

Policajt zůstane policajtem. Fotografie tří spálených těl, taška napěchovaná bankovkami, falešné doklady, Annin dvojí život, a v žilách se mu znovu rozproudil adrenalin lovce. Od té doby, co ho zasáhla zbloudilá kulka, už nezažil to zvláštní horečnaté vzrušení opravdových policajtů v terénu, kteří kvůli vyšetřování nelitují námahy a pátrají, sledují, vyčkávají a loví jako šelmy.

Když z Annina bytu odešli, dohodli se s Raphaëlem, že se rozdělí a každý bude pátrat na vlastní pěst. A Marc věděl naprosto přesně, co musí zjistit nejdříve.

Pahorek ve čtvrti Cailles v ulici Glacière. Ten kout

znal jako své boty. Když stál na červenou, prošel si kontakty v mobilu a našel, co hledal. Mathilde Franssensová. Sám byl překvapený, že i po takové době její telefonní číslo ještě má.

Zavolal jí a s uspokojením poslouchal hlas, který se po třetím zazvonění ozval na druhém konci.

„Marcu! Tak dlouho jsme se neslyšeli...“

„Nazdar, krásko. Doufám, že se máš dobře! Pořád děláš v pojišťovně?“

„Ano, ale konečně se mi podařilo dostat se z Évry. Teď jsem v Batignolles v sedmnáctém obvodu a v březnu odcházím do důchodu.“

„Konečně si taky oddechneš. Hele, a dokud tam ještě jsi, nemohla bys mi něco zjistit...“

„Říkala jsem si, že mi nevoláš jen tak, čistě ze známosti.“

„... o Anně Beckerové? Mám její rodné číslo, můžeš si ho napsat?“

Naskočila zelená. Rozjel se a přitom z kapsy vytáhl ofocený papír. Rozložil ho a nadiktoval Mathildě číslo pojištěnce.

„Kdo to je?“

„Dvacet pět let, mulatka, krásná holka, co právě dodělala medicínu. Zmizela a já se snažím pomoci její rodině v pátrání.“

„Jsi na volné noze?“

„Šel jsem do toho dobrovolně. Víš, co se říká: policajt zůstane vždycky policajtem.“

„Co chceš přesně vědět?“

„Beru všechno, co najdeš.“

„OK, uvidím, co se dá dělat. Ozvu se ti.“

Marc zavěsil. Byl spokojený. Další bod: Philippe Lièvre.

Hledal na internetu a ve zlatých stránkách našel zubaře téhož jména. Jeho ordinace sídlila na stejném místě jako byt, který měla Anna od roku 2010 v pronájmu.

Na bulváru Port-Royal zaregistroval zasklené markýzy stanice příměstské železnice RER a za nimi zelení obrostlou kavárnu La Closerie des Lilas. Vyhodil blinkr a odbočil na avenue de l'Observatoire a projel kolem fontány se stádem vzpínajících se koní mezi vodotrysky. Zaparkoval pod kaštiny, zabouchl dveře a v klidu dokouřil cigaretu. Přes zahradu mu pohled zalétl k cihlovým sloupům a zkoseným překříženým příčkám na fasádě Institutu Michelet připomínající teplými barvami Afriku a Itálii.

Caradec roztržitě pozoroval děti dovádějící na hřišti a přepadly ho vlastní vzpomínky. V době, kdy bydlel na bulváru Saint-Michel, si sem občas chodíval s dcerou hrát. Bylo to krásné období, ale to si uvědomil mnohem později. Zamrkal, jenže obrazy se nerozplynuly, naopak, vystřídal je další, z jiných míst, vzpomínky na jiné zážitky, a všechny podmalovával jako soundtrack dceřin smích, když jí bylo pět nebo šest let. Jak jezdila na tobogánu, poprvé se svezla na kolotoči pod Sacré-Coeur. Znovu ji viděl, jak vyskakovala a snažila se chytit mýdlové bubliny. Držel ji v náruči na pláži Palombaggia a ona mu prstem ukazovala draky na obloze.

Od jistého věku se člověk už nebojí ničeho kromě vlastních vzpomínek. Kde to už slyšel? Pokoušel se rozpomenout a zašlápl cigaretu na chodníku. Přешel ulici, zazvonil u vchodových dveří a vyběhl po schodech nahoru. Jak to už někteří policisté dělají, nechal si svůj průkaz, kterým zašermoval před očima pěkné tmavovláscce na recepci.

„Policie, slečno. Mohl bych si promluvit s panem doktorem?“

„Zajdu za ním.“

Bylo příjemné, jak se mu vracely dřívější pocity a reflexy: pohyby, určitý způsob jednání, autorita, kterou mu jako mávnutím kouzelného proutku propůjčoval průkaz s trikolórou...

Zůstal stát a čekal opřený loktem o pult na recepci. Ordinace musela být krátce po renovaci, protože všude byla ještě cítit čerstvá barva. Celý prostor měl působit ultra moderně a útulně zároveň: pult a křesla ze světlého dřeva, skleněné příčky a bambusová zástěna. Jako zvuková kulisa hrála „relaxační“ hudba evokující šumění vln doprovázené romantickými tóny flétny a harfy. Naprosto nesnesitelné.

Lelièvre byl oproti Marcovu očekávání mladý muž, nebylo mu ještě ani čtyřicet. Kulatá hlava, nakrátko ostříhané vlasy, usměvavé oči za brýlemi s oranžovými obroučkami. Po holém předloktí se mu táhlo efektní tetování s motivem jednorožce.

„Poznáváte tuto ženu, doktore?“ zeptal se, když se představil.

Na mobilu ukázal zubaři fotku Anny, kterou mu poslal Raphaël. Lelièvre odpověděl bez zaváhání.

„Samozřejmě. Je to studentka, které jsem tak před čtyřmi pěti roky pronajal jeden ze svých pokojů pro služky. Anna... už nevím, jak dál.“

„Anna Beckerová.“

„To je ono. Pokud si dobře pamatuju, studovala medicínu na fakultě Paris-Descartes.“

„Na co si ještě vzpomínáte?“

„Moc toho není. Byla to ideální nájemnice. Nenápadná, nikdy se nezapozdila s činží. Platila hotově, ale všechno jsem přiznal na daních. Jestli potřebuje doklad, řeknu účetní, aby vám...“

„To nebude nutné. Chodilo za ní hodně lidí?“

„Nikdo, koho bych si pamatoval. Vypadala, že ve dne

v noci šprtá. Ale proč ten výslech, kapitáne? Něco se jí stalo?“

Caradec se poškrábal na nose a na otázku nereagoval.

„Poslední věc, doktore. Víte, kde Anna bydlela, než se nastěhovala k vám?“

„Jistě. Pokoj jí pronajímal můj bývalý švagr.“

Caradec se zachvěl, jako by jím projel elektrický proud. Přesně takovou informaci chtěl slyšet.

„Jmenuje se Manuel Spontini,“ dodal zubař. „Po rozvodu musel svůj byt na rue de l'Université prodat. Patřil k němu i pokoj pro služebnictvo.“

„Tam bydlela Anna?“

„Ano, sestra věděla, že hledám podnájemníka a dala Anně můj telefon.“

„A kde bych toho Spontiniho našel?“

„Má pekařství na avenue Franklina Roosevelta. Ale dejte si na něj pozor, je to mizera. Sestře trvalo příliš dlouho, než od něj odešla.“

2.

Nechtělo se mi čekat na taxík u porte d'Orléans, a tak jsem vzal zavděk autobusem číslo 68.

„Zastávka rue du Bac? Budete tam ani ne za dvacet minut,“ sliboval řidič.

Svezl jsem se na sedadlo. Byl jsem jako omráčený, zničený, úplně KO. Přemýšlel jsem o všem, co jsem se v posledních hodinách dověděl. Fotografie tří mrtvých těl, půl milionu eur schovaných ve zdi, padělané doklady. To všechno bylo tak vzdálené představě o mladé ženě, kterou jsem znal: pilné studentce medicíny, vzorné dětské lékařce, laskavé a pozorné k dětem, mírné a vtipné partnerce. Uvažoval jsem, co mohlo Annin život takovým způsobem vykoledit.